

Però no; mil vegades no! Els temps canvien i amb ells es transformen el metge i les persones. Floreix avui un nou alè de vida; hi ha un resorgiment de nous caràcters i baix l'influència dels vells i els moderns vicis professionals, les noves generacions es trempen en la prova difícil d'una professió plena de responsabilitats i caragada d'obligacions, qual projecció va més enllà de la obra personal d'un modest metge dins del cercle de la seva clientela.

El Sindicat s'ha creat per a ocupar-se dels problemes de la classe mèdica. Un nucle brillant de companys hi ha posat l'esperança de millors dies per a l'obra mèdica nacional, el seu entusiasme actiu per a obtenir la dignificació tècnica i moral dels professionals, el seu esforç decidit per a donar a l'acció gremial el *rol* social que li té reservat un ben entès interès públic.

No hi ha problema aïllat, particular, dins del ordre gremial, que no tingui la seva projecció social. El metge que falta als seus deures humanitaris envers el malalt; el que abusa de la seva intervenció per a causar estorsió al client, el que menyspreua els principis de respecte i consideració al company; el que, impulsat per la necessitat, fa del seu títol un reclam de mercantilisme; el que descuida els interessos de la salut social que li són confiats; el que accepta les imposicions societàries i transigeix amb l'actual règim pernicios i danyós del mutualisme *criollo*; el que satisfà la seva ambició amb l'arribisme ocasionista, enfarfegant-se de cortesanies i trepitjant els drets adquirits pel treball, podran representar casos aïllats, dignes de la consideració d'un Tribunal Arbitral, o de la sanció d'una Ordre Mèdica; però constitueixen abans que tot, símptomas d'un estat patològic social, d'una desorganització gremial que fa perillar, amb la dignitat del grup, ço que més interès té: la salut pública.

Ve't aquí perquè considerem que l'organització sindicalista, que, en la creença vulgar, tendeix a assegurar aventatges, reduïts als interessos directes de la classe mèdica, és necessària, imprescindible.

per a encarar, a través de les necessitats d'un gremi, una institució mèdica més perfecta que asseguri al país el màxim de rendiment d'una classe professional que tant de bé i tant de mal pot semblar amb la seva acció.

La preparació tècnica dels metges; la seva honestitat i correcció, base del seu prestigi i de la seva acció eficaç; la seva situació econòmica aclarida, garantia de la consolidació moral de la seva obra, són altres tants punts que el Sindicat considera com fonamentals en la seva obra constructiva. Tots ells deuen, no obstant, sobre el fons de les conveniències i de la utilitat social; tots ells deuen conduir a donar al cos mèdic nacional el veritable *rol* social que li està reservat.

Hartmann, en la seva proclama, no recorre sinó a esperonar els interessos personals flagelats, l'affligent situació dels metges a Alemanya; mou la seva ploma per a exhortar a l'unió organitzada.

El nostre Sindicat ha sigut acusat de haver fet, solament, lo mateix. Això és una gran injustícia. Quan el Sindicat va posar en evidència la difícil situació del cos mèdic, va fer-ho amb el fi de concretar la realitat de les coses, i cridant l'atenció sobre aquest "fet", projectar brillantment en l'opinió dels directius, un quadro viu de les seves *conseqüències socials i professionals*.

La nostra acció en aquest sentit no sofrirà variació. Ens mou una clara visió dels deures mèdics, un concepte definit del nostre paper social. Volem que el metge ocupi francament, el seu lloc de responsabilitat i d'acció benèfica sense incapacitat tècnica que l'inhabiliti, sense taques morals que el desprestigiïn, sense subjeccions ni imposicions que l'invalidin, sense misèries ni penúries que el desmoralitzin.

Ve't aquí ço que nosaltres diem: *Companys! Per nostra capacitat tècnica! Per nostra dignitat professional! Per nostra millor i més eficaç acció social! Organitzem-nos en una obra de solidaritat professional per bé del gremi i per benefici de la salut pública!*

Desfer un equívoc

Escriu les presents ratlles, amb la seguretat que són innecessàries, guiant-me solament el desig de desfer l'equívoc que pogués produir-se en un nombre més o menys de metges, que pertanyen a la Mutual Mèdica, i que sostinguessen el criteri contrari en absolut a la intervenció econòmica de la Mutual, a l'emprèstit que necessàriament haurà de realitzar el Sindicat de Met-

ges, quan decididament vagi a la adquisició del Casal, que és de necessitat i urgència posseir, per les raons exposades amb molta eloqüència, per distingits companys meus, d'un quant temps ençà.

Crec que tots debem estar d'acord, que el propietari del Casal sigui el Sindicat de Metges, i a la vegada també, l'administrador del mateix.